

„Saa De er . . . kommen her tilbage,“ sagde Emanuel med svag, næsten uhørlig Stemme og uden at løfte Øjnene fra Jorden.

Pateren svarede blot med et Par almindelige Bemærkninger om, at han ikke havde kunnet modstaa Lysten til at overvære de interessante Forhandlinger paa Højskolen. Det havde tydeligt nok været hans Hensigt at give sit fulde Hjærte Luft overfor Emanuel; men dennes Udseende afvæbnede ham.

„Lad os hellere gaa,“ hviskede nu ogsaa Frk. Ragnhild bag ved ham. „Jeg tror, vi er til Ulejlighed.“

Pateren nikkede, og faa Øjeblikke efter tog de Afsked.

„Frk. Tønnesen,“ sagde han, da de en Tid havde gaaet tavs ved Siden af hinanden ude paa Landevejen. „Synes De ikke, man undertiden fristes til at tænke, at dersom Kristus havde kunnet forudse de Ulykker, hans jordiske Liv skulde forvolde paa saa mange svage Hoveder, var han endnu en Stund forbleven i sin Himmel? . . . Naturligvis mener jeg det ikke. Jeg siger blot, at Fristelsen dertil ligger nær. Og hvem véd? Den Dag kan maaske komme, da den for Mange bliver vanskelig nok at overvinde.“